

1

Пальці принца Ксандера стиснули мою руку так міцно, що аж кісточки побіліли. І тут я зрозуміла, що й мої власні нігті вже давно вп'ялися в його долоню, лишаючи на ній маленькі заглибини — мов серпики нового місяця. Обережно розтиснувши руку, я відчула, що він повторив мій жест. Біль ущух.

Ми були лише пішаками в масштабній грі, заручниками обопільної небажаної домовленості, і вперше побачили одне одного лише кілька хвилин тому — вже біля вівтаря. Щойно взявши його за руку, я втупилася в мерехтливу мармурову підлогу та шовкові черевички без підборів, що виднілися з-під моєї закороткої сукні.

Чесно кажучи, я й гадки не мала, який із виду був той кронпринц. Чула лише, що він неприємний і холодний, як хуртовина; жорсткий, запальний і нетерпимий до жінок. Кажали, що вродливий. Можливо. Але я того не

знала, бо вперто не дивилася в його бік та намагалася не зустрітися з ним поглядом крізь щільну весільну фату із заморського білого мережива.

Мої весільні шовкові черевички не мали зап'ятоків, тому навряд чи дозволили б мені далеко втекти, якби я раптом вирішила зректися своєї обітниці посеред церемонії. Аж тут я почула легке покашлювання і, розвернувшись, побачила названу матір — леді Евілл. Вона сиділа у другому ряду, виструнчившись немов від болю, у розкішній сукні — чорній, як шкіра південної гадюки. Ледь помітним порухом пальця леді дала мені знак, і я, не стримавшись, простежила поглядом туди, куди вона вказала — на прекрасну юну дівчину, що сиділа навпроти.

Юна Ясмін Нуева з провінції Бусан була нареченою принца ще кілька годин тому. Саме сьогодні мало відбутися їхнє весілля. Натомість на її місці стояла я — у весільній сукні, пошитій, мабуть, для неї, та в її черевичках. Не дивно, що вони муляли. Я мимоволі порівняла себе зі справжньою нареченою. Вона була мініатюрна, а я — висока. По її плечах струменіло золотисте волосся, прикрашене сапфірами та іншими самоцвітами, що пасували до блакитних очей; мое ж було чорне, як воронове крило. Її зграбні вушка виблискували діамантами, що звисали з витончених мочок, мої ж не мали прикрас і навіть не були проколоті. Кольорове світло, що струменіло

з вітражного вікна, вигравало на її коштовностях, і вона сама світилася, ніби намагаючись затьмарити наречену, що стояла попереду. Один лише перстень на пальці Ясмін коштував дорожче за всі мої дорогоцінності. Усі мої прикраси були фальшивими й лише здавалися справжніми завдяки оманним чарам.

Я міцно стискала руку принца, хотілося виплеснути лють через несправедливість мого скрутного становища, але зуміла вгамувати гнів, уявивши зневажливе обличчя нареченого. Мої губи скривилися в посмішці, коли я глянула на опухлого, червонопикого короля Джеральда, а потім на бліду та виснажену королеву Анью. Мене пройняла зловтіха, коли я побачила, що їм довелося проковтнути гірку пігулку — помсту за мою матір.

Моя рука раптом опустилася, коли принц відпустив її, але наші зап'ястя залишилися зв'язані стрічками з мережива й тасьми. За традицією молодята були пов'язані перший день і ніч, що символізувало єдність і кохання.

Священник не питав нас, чи будемо ми шанувати та плекати одне одного — це було вилучено з обітниці. Насправді, в церемонії бракувало чимало. Її скоротили, щоб не затягувати довше, ніж було необхідно.

— Представляю вам кронпринца Бейсту Александера Третього та його дружину, — оголосив придворний глашатай, пропустивши мое офіційне ім'я.

Натовп повільно й нерішуче заплескав у долоні. На обличчях і в поглядах більшості можна було помітити збентеження. Придворні дами заплакали, і я могла б заприсягтися, що королева Анья зомліла.

Лише леді Евілл, моя названа мати, встала, щоб привітати нас. Я мала усміхнутися. Зрештою, ми перемогли, і вона помстилася. Але піднесення я не відчувала, й усмішка не торкнулася моїх вуст. Проте я була одружена з принцом — хоча й, можливо, не найщирішим із усіх залицяльників, — але це все одно був день мого весілля, мого свята. Іншого такого дня в мене вже не буде, тож я хотіла насолодитися делікатесами, тістечками та королівською їжею, яку слуги готували цілий тиждень. А ще були музика, світлові видовища на мармурових стінах і танці. Я ніколи не відвідувала світські бали, і мої ноги вже нетерпеливо сунули до задньої частини зали. Я була впевнена, що принц — чудовий танцюрист.

Принц Ксандер поспішно стягнув мене зі сходів віттаря, і я мало не впала, намагаючись не відставати. Я зупинилася, щоб привітати гостей, але він звернув ліворуч до бічних дверей і витягнув мене в темний коридор. Через вуаль я майже нічого не бачила. Він розвернув мене так різко, що стрічка вп'ялася в зап'ястя, і міцно притиснув спиною до стіни. Коли нахилився, щоб щось прошепотіти

мені на вухо, ніби закоханий, моє серце тьохнуло, а подих перехопило: я нетерпляче чекала на його слова.

— Ці обітниці жодним чином нас не зв'язують, — прогарчав він, смикаючи стрічки, що зв'язували наші зап'ястя. — Не сподівайся, що я буду тобі вірний чи піклуватимуся про тебе, зрозуміла, огидне поріддя ночі?

Я обурено вдихнула.

— Та як ти смієш так зі мною розмовляти? Я...

— Ти ніхто, — перебив він. — Ти ніщо для мене та корони, і я ніколи не хочу тебе бачити. Тебе й твою клятву матір. За те, що ви зі мною зробили, — зневажливо процідив він крізь зуби.

Принц витягнув із-за пояса кинджал із інкрустованим коштовним камінням руків'ям і підніс його до мого обличчя, торкнувшись вуалі. Крізь цупкий серпанок я могла розгледіти лише силует, що височів наді мною: коридор був занадто темний, щоб роздивитися обличчя.

Кинджал прослизнув між нами, і я відчула тиск на зап'ясті, коли принц розрізав наші весільні пута. Гостре лезо порізало мені руку, і в голові запаморочилося. Яскраві стрічки впали на долівку, і білі кахлі поцятували темно-червоні краплі крові.

— Щезни з моїх очей, щоб більше я тебе не бачив, — застеріг принц.

— А як же весільне святкування? — сердито спитала я.

Невже він хоче, щоб я все пропустила?

Він глузливо розвіяв мої надії:

— Святкування не буде. Іди до своїх покоїв і залишайся там.

Принц Ксандер швидко пішов коридором, залишивши мене на самоті, розлючену — саме в той день, який мав би бути найщасливішим у моєму житті. Тоді я згадала слова матері: «Любов слабка, але гнів робить тебе сильною. Огорнися своїм гнівом, і він захистить тебе від усіх, хто бажає тобі зла».

Я стиснула кулаки так, що нігті вп'ялися в долоні, і різко змахнула закривавленою рукою:

— *Ф'єрго!*

Від цього заклинання на стінах коридору та й по всьому палацу одразу спалахнули всі світильники. Я знову покрутила пальцем у повітрі — і розкидані стрічки з підлоги злетіли вгору та обвили мое зап'ястя, наче бинти.

Яка іронія: шлюбні пута перев'язали мою рану — і цей шлюб принесе мені та королівській родині лише біль. Я могла це прийняти. Біль був близьким другом. Ми чудово ладнали.

Розправивши плечі, я побачила на дальній стіні дзеркало, і мені стало дуже цікаво: який у мене вигляд у день весілля? Підійнявши вуаль, завважила чорне волосся, що вільно спадало на спину; очі, такі світлі, що зараз

здавалися сріблястими, але темнішали в митого гніву. Губи, на яких не з'явилося святкового усміху, були м'які й повні. Вони скривилися, коли я пригадала слова принца: «Щезни з моїх очей, щоб більше я тебе не бачив».

А шкода... Бо я була справді *вродлива*.

З-за кам'яної колони в коридорі почувся кашель.

— Хто там? Покажися! — наказала я.

Тепер, коли за допомогою моїх чарів коридори були освітлені, я змогла роздивитися рожеву спідницю, що шелеснула, коли з-за колони визирнула маленька дівчинка. Вона завмерла, налякано витріщаючись на мене блакитними очима. Я почекала, поки дитина вирішить, тікати їй чи залишитися.

— Кажуть, ти відьма, — мовила дівчинка недовірливо. Вона виступила з-за колони, але ближче не підходила. — Думаю, ти чудовисько. — Світлокоса дівчинка висолопила язика і, розвернувшись, побігла коридором.

Почувши її кроки, я згадала кроки сотень інших дітей із мого містечка, хоча ті, перш ніж дати драла, зазвичай кидали в мене гнилими овочами і грудками землі. Тоді я була безпорадною сиротою з вежі Евілл, яка звикла до того, що її закидують сміттям. Але й сьогодні, за кілька хвилин по тому, як я вийшла заміж за одного з принців Семи королівств і стала принцесою, мене знову закидали гнилими словами, сповненими ненависті.